

CUPRINS

Capitolul 1			
Un tânăr apelează la o rudă bogată	11	Capitolul 8	
		Tânărul nostru descoperă puterea cuvintelor	59
Capitolul 2			
Tânărul nostru se întâlnește cu un		Capitolul 9	
grădinar în vârstă	17	Tânărul nostru are prima viziune a inimii	
		trandafirului	67
Capitolul 3			
Tânărul nostru învață să sesizeze oportunitățile		Capitolul 10	
și să-și asume riscuri	25	Tânărul nostru învață să își controleze	
		mintea subconștientă	71
Capitolul 4			
Tânărul descoperă că este prizonier	35	Capitolul 11	
		Tânărul nostru și mentorul său vorbesc	
Capitolul 5		despre cifre și formule	77
Tânărul învață să aibă încredere	39		
		Capitolul 12	
Capitolul 6		Tânărul nostru învață ce înseamnă	
Tânărul nostru învață cum să se		fericirea și viața	87
focalizeze asupra unui scop	45		
		Capitolul 13	
Capitolul 7		Tânărul nostru învață să își manifeste	
Tânărul nostru învață să prețuiască		dorințele	99
valoarea imaginii de sine	51		
		Capitolul 14	
		Tânărul nostru descoperă secretele	
		grădinii cu trandafiri	105
		Capitolul 15	
		Tânărul nostru și bătrânul milionar	
		o iau pe cărări diferite	121
		Epilog	127

Capitolul 1

UN TÂNĂR APELEAZĂ LA O RUDĂ BOGATĂ

A fost odată ca niciodată un tânăr inteligent care dorea să se îmbogățească. Ca orice om, a avut și el partea lui de dezamăgiri și eșecuri, dar continua să creadă în steaua lui norocoasă.

În timp ce aștepta ca norocul să-i zâmbească, lucra ca asistent al unui director într-o agenție de publicitate de mărime medie. Avea un salariu insuficient și, după o vreme, și-a dat seama că slujba nu-i oferă prea multe satisfacții. Pur și simplu, nu-l mai interesa.

Visa să facă altceva, eventual să scrie un roman care să-l facă bogat și celebru, punând capăt – o dată pentru totdeauna – problemelor sale financiare. Era oare ambiția sa nerealistă? Avea el talentul și experiența necesare pentru a scrie un best-seller, când viața lui nu fusese până atunci decât un lung șir de suferințe?

Trecuse deja un an de când slujba i se părea un coșmar care nu se mai termina. Nu-și mai putea suporta șeful, care

își petrecea întreaga dimineață citindu-și ziarul și scriind rapoarte, înainte de a dispărea pentru a-și lua prânzul, care nu dura niciodată mai puțin de trei ore. Avea o artă deosebită de a-și schimba intențiile și de a da ordine contradictorii, lucru care nu era de natură să-l facă pe tânărul nostru să se simtă mai bine.

Și dacă ar fi fost numai șeful... dar, din nefericire, era înconjurat de colegi la fel de plictisiți ca și el de ceea ce făceau. Renunțaseră complet la aspirațiile tinereții și la viziunea necesară în această meserie. Tânărul nostru nu îndrăznea să le povestească de fantezia lui de a renunța la meseria sa actuală și de a deveni un scriitor. Știa că l-ar fi luat peste picior. Se simțea de parcă s-ar fi aflat într-o țară străină, fără să cunoască limba poporului respectiv.

În fiecare luni dimineața se întreba cum va supraviețui unei noi săptămâni la birou. Se simțea complet înstrăinat, departe de munții de dosare care se înălțau pe biroul său, de nevoile clienților săi, care doreau să-și vândă țigările, mașinile, berea...

Cu șase luni în urmă își scrisese demisia și intrase în biroul șefului său de cel puțin 12 ori, simțind cum îl arde buzunarul în care o pusese, dar nu a reușit niciodată să își ducă la bun sfârșit intenția. Curios, acum 3-4 ani nu ar fi ezitat nici o clipă, dar acum se simțea nesigur. Un fel de forță părea să-l tragă înapoi, sau să fi fost un act de lașitate? Părea să-și fi pierdut energia care îl ajutase întotdeauna, în trecut, să-și atingă scopul propus.

Devenise un visător perpetuu, poate tocmai din cauza indeciziei de a acționa, în așteptarea momentului potrivit, găsind tot felul de pretexte pentru a nu trece la fapte și întrebându-se la infinit dacă va reuși sau nu...

Gândul că era împovărat de datorii contribuia și el la această stare de paralizie. Sau poate că începuse să îmbătrânească (proces care se declanșează automat începând din clipa în care renunți să mai crezi în viitor)...

Pe scurt, nu știa ce să facă. Într-o zi, când sentimentul de frustrare devenise insuportabil, și-a adus aminte de un unchi care era deja milionar. Cine știe, poate că unchiul îi va da un sfat, sau, și mai bine, niște bani...

Fiind un om prietenos și cu inima largă, unchiul a fost de acord imediat să-l primească în audiență, dar a refuzat să-i împrumute vreun ban, spunând că nu i-ar face astfel nici un serviciu.

– Câți ani ai? l-a întrebat el, după ce i-a ascultat povestea.

– 32, i-a răspuns timid tânărul, dându-și seama că întrebarea unchiului său era de fapt un reproș.

– Știai că vârsta la care John Paul Getty și-a obținut primul milion a fost de 23 de ani? În ceea ce mă privește, la vârsta ta aveam deja o jumătate de milion. Cum se face atunci că ai ajuns să ceri cu împrumut bani la această vârstă?

– Nu înțeleg nici eu. Muncesc ca un câine, uneori și peste 50 de ore pe săptămână...

– Chiar crezi că munca grea îi îmbogățește pe oameni?

– Așa credeam... Cel puțin, așa am fost învățat să cred.

– Cât câștigi pe an? 15.000 de lire sterline?

– Cam așa ceva, a răspuns tânărul.

– Și chiar crezi că cineva care câștigă 150.000 de lire sterline pe an muncește de zece ori mai mult decât tine? Este clar că nu! Ar fi imposibil din punct de vedere fizic. Pur și simplu, nu există mai mult de 168 de ore într-o săptămână. Rezultă că dacă muncește la fel de mult ca tine, dar câștigă de zece ori mai mult, această persoană are un secret, pe care tu nu îl cunoști.

– Cu siguranță.

– Mă bucur că înțelegi măcar atâta lucru. Marea majoritate a oamenilor nu ajung niciodată până aici, fiind mult prea ocupați să își câștige existența și să se gândească cum să scape de problemele lor financiare. Ei nu își pierd nici măcar o oră din timpul lor gândindu-se ce ar putea face pentru a se îmbogăți și de ce nu au reușit până acum acest lucru.

Tânărul nostru a fost nevoit să recunoască faptul că la fel a procedat și el. În pofida situației lui disperate, nu a stat niciodată să se gândească ce ar putea face pentru a-și rezolva problema. Viața însăși părea să-i distragă atenția, împiedicându-l să facă acest lucru.

Unchiul tânărului a păstrat o vreme tăcerea, după care și-a privit nepotul în ochi, zâmbindu-i blând.

– Ascultă, m-am decis să te ajut. Te voi trimite la cel care m-a ajutat la rândul lui pe mine să mă îmbogățesc. E cunoscut sub numele de Milionarul Peste Noapte. Poate că ai auzit de el.

– Nu, niciodată, i-a răspuns tânărul.

– Și-a ales el însuși acest nume, pretinzând că a devenit milionar aproape instantaneu, după ce a descoperit secretul prin care se poate face avere. Susține că poate ajuta pe oricine să devină la rândul lui milionar peste noapte, sau, cel puțin, să dobândească mentalitatea unui milionar. Dar, spune-mi, chiar vrei să te îmbogățești?

– Mai mult decât orice altceva pe lume.

– Aceasta este prima condiție, și cea mai importantă. Ea nu este însă și suficientă. Mai trebuie să știi și cum să procedezi.

Tânărul a ridicat ușor din umeri, într-un fel de aprobare tacită.

Apoi, unchiul său a continuat:

– Milionarul Peste Noapte locuiește în F. Știi unde vine asta?

– Da, dar nu am fost niciodată acolo.

– Atunci, du-te și caută-l. Cine știe, s-ar putea să-ți dezvăluie secretul său. Locuiește într-o casă fantastică, cea mai frumoasă din oraș. Cu siguranță, nu-ți va fi greu să o descoperi.

– Bine, dar de ce nu-mi spui chiar tu secretul, acum? De ce trebuie să mă mai duc până acolo?

– Pentru un motiv foarte simplu: nu am acest drept. Atunci când mi-a dezvăluit secretul, Milionarul Peste Noapte m-a pus să jur că nu îl voi dezvălui altcuiva. În schimb, mi-a permis să povestesc despre el și să spun de la cine l-am obținut.

Tânărul nostru a rămas surprins să audă acest răspuns, dar trebuie să recunoaștem că el i-a trezit curiozitatea.

– Ești sigur că nu poți să-mi spui chiar nimic?

– Absolut sigur. Tot ce pot să fac este să-ți recomand cu tărie să îl cauți pe Milionarul Peste Noapte.

Fără să stea pe gânduri, unchiul a scos o foaie de hârtie elegantă din sertarul biroului său din lemn de stejar și a scris în grabă câteva rânduri pe ea. Când a terminat, a împăturit-o și a băgat-o într-un plic pe care l-a sigilat, după care i-a înmânat-o nepotului său, cu un zâmbet pe față.

– Iată o scrisoare de prezentare, i-a spus el. Aceasta este adresa milionarului. Și încă un lucru: trebuie să-mi promiți că nu vei citi scrisoarea. Dacă o vei citi, sunt convins că nu-ți va mai fi de nici un folos... Dacă totuși ai deschis-o, în pofida avertismentului meu, dar dorești ca ea să-și producă în continuare efectul, va trebui să acționezi ca și cum nu ai fi deschis-o niciodată. Dar cum ai putea face acest lucru?

Tânărul nostru nu a priceput nimic, așa că a preferat să nu se mai gândească la cele spuse de unchiul său, care avea, oricum, reputația de a fi cam excentric. La urma urmei, îi făcea o favoare. De aceea, i-a mulțumit unchiului și a plecat.

Capitolul 2

TÂNĂRUL NOSTRU SE ÎNTÂLNEȘTE CU UN GRĂDINAR ÎN VÂRSTĂ

În aceeași după-amiază, tânărul a plecat la F. Cât de greu putea fi să se întâlnească cu Milionarul Peste Noapte? Oare urma acesta să își primească cu căldură oaspetele neașteptat, revelându-i secretul său prin care se putea îmbogăți?

Cu puțin timp înainte să ajungă la casa milionarului, tânărul s-a lăsat copleșit de curiozitate și a deschis scrisoarea unchiului său. Uluit, el s-a întrebat dacă nu cumva acesta i-a jucat o farsă. „Scrisoarea“ era o simplă foaie de hârtie, absolut goală!

Scârbit, era pe punctul de a o arunca, dar tocmai atunci a ajuns în fața casei milionarului, iar paznicul l-ar fi observat. De altfel, acesta avea o expresie împietrită, la fel de impenetrabilă ca cea a unui sfinx. Fără nici cel mai mic zâmbet pe față, arăta la fel ca o fortăreață.

– Cu ce vă pot ajuta? l-a întrebat el pe tânăr, pe un ton neutru.

– Aș dori să mă prezint în fața Milionarului Peste Noapte...

– Aveți o audiență fixată?

– Nu, dar...

– Atunci, aveți o scrisoare de prezentare? a continuat, inflexibil, paznicul.

Mda, avea una, dar pe aceasta nu scria nimic! Tânărului nostru nu i-a trebuit mult ca să găsească o cale de salvare din această situație. Și-a scos pe jumătate scrisoarea din buzunar, după care a băgat-o din nou la loc. Paznicul nu s-a mulțumit însă cu atât.

– Pot să văd scrisoarea dumneavoastră?

Tânărul nostru era prins la înghesuială: „Dacă îi dau scrisoarea, s-a gândit el, va crede că doresc să-l înșel. Dacă nu i-o dau, nu mă va lăsa niciodată să intru“.

Era pus în fața unei dileme din care nu știa cum să iasă.

Atunci, și-a adus aminte de cuvintele unchiului său, pe care nu le înțelesese la vremea respectivă: „Dacă vei deschide scrisoarea, va trebui să acționezi ca și cum nu ai fi făcut acest lucru“.

La urma urmei, era unicul lucru pe care îl mai putea face. De aceea, i-a înmănat scrisoarea paznicului, care a „citit-o“, ca să spunem așa. Fața lui a rămas la fel de golită de expresie.

– Bine, i-a spus el, înapoiindu-i scrisoarea tânărului. Puteți intra.

L-a condus apoi până la marea poartă de la intrarea în reședința luxoasă, în stil Tudor, a milionarului. Un majordom impecabil i-a deschis ușa.

– Ce doriți? l-a întrebat el.

– Să-l cunosc pe Milionarul Peste Noapte.

– Este ocupat și nu vă poate primi chiar acum. Vă rog să așteptați în grădină.

Majordomul l-a însoțit apoi pe tânăr în grădină, care arăta mai mult ca un parc. În mijloc se afla un eleșteu. Tânărul nostru a început să se plimbe, admirând frumusețea copacilor. La un moment dat, a observat un grădinar, care părea să aibă peste 70 de ani. Era aplecat deasupra unui trandafir, pe care îl curăța, așa că nu-i putea vedea ochii. Când tânărul s-a apropiat de el, bătrânul s-a ridicat, ca să-l întâmpine. I-a zâmbit cu căldură. Avea niște ochi albaștri, strălucitori, care păreau să nu aibă vârstă.

– De ce ai venit până aici? l-a întrebat el cu o voce caldă, prietenoasă.

– Am venit să-l cunosc pe Milionarul Peste Noapte.

– Aha, înțeleg. Dar de ce dorești acest lucru, dacă nu te superi că te întreb?

– Păi... Aș dori să-i cer un sfat...

– Evident...

Grădinarul era pe punctul de a se întoarce la trandafirii săi, dar s-a răzgândit în ultimul moment și l-a întrebat pe tânăr:

– Apropo, nu ai cumva o bancnotă de cinci lire?

– O bancnotă de cinci lire? a roșit tânărul. Sunt toți banii pe care îi am la mine.

– Perfect, nu am nevoie de mai mulți.

Deși părea să cerșească, grădinarul nu și-a pierdut nici măcar o clipă aerul demn. Manierele sale avea o grație și un șarm ieșite din comun.

– Mi-ar face mare plăcere să îți dau banii, i-a spus tânărul, încurcat, dar nu aș mai avea cu ce să mă întorc acasă.

– Intenționezi să te întorci astăzi acasă?

– Nu... Adică, vreau să spun, nu am nici cea mai vagă idee, i-a răspuns tânărul, oarecum surprins. De fapt, nu vreau să plec până când nu îl voi cunoaște pe Milionar.

– Păi, dacă nu ai nevoie astăzi de bani, de ce refuzi să mi-i împrumuți? Cine știe, poate mâine nu vei mai avea nevoie de ei... Ai putea ajunge tu însuși milionar!

Raționamentul nu i s-a părut tocmai logic tânărului nostru, dar nu mai avea puterea să caute argumente noi. De aceea, atunci când grădinarul și-a reluat rugămintea, i-a dat banii. Fața bătrânului s-a luminat într-un zâmbet.

– Majoritatea oamenilor se tem să ceară, iar atunci când totuși o fac, nu insistă îndeajuns de mult. Mare greșeală...

Chiar atunci, majordomul a intrat în grădină și s-a adresat bătrânului pe un ton cât se poate de respectuos:

– Domnule, ați putea să-mi dați cinci lire sterline? Bucătarul pleacă astăzi și insistă să-i dăm banii pe care i-i datorăm. Îmi mai lipsesc cinci lire.

Grădinarul a zâmbit. Și-a băgat mâna în buzunar și a scos din el un teanc gros de bancnote. Probabil că avea câteva mii de lire sterline, din câte și-a dat seama tânărul, văzând că multe din ele erau bancnote de 20 și de 50 de lire. Grădinarul a scos bancnota de cinci lire primită cu atâta

greutate de la tânăr și i-a dat-o majordomului, care i-a mulțumit, s-a înclinat reverențios și a dispărut rapid în interiorul casei.

Tânărul nostru era scandalizat. Cum îndrăznise grădinarul să-i confiște ultimele sale cinci lire, în condițiile în care avea buzunarul înțesat cu bani?

– De ce mi-ai cerut cinci lire? a murmurat el stins, încercând din răspuțeri să-și ascundă furia. Văd că nu aveai nevoie de ele!

– Bineînțeles că aveam nevoie de ele. Privește, nu am nici o bancnotă de cinci lire, i-a explicat grădinarul, fluturându-și teancul gros de bani. Doar nu crezi că i-aș fi dat o bancnotă de 50 de lire?

– Bine, dar de ce, Doamne iartă-mă, ții atât de mulți bani la tine?

– Aceștia sunt banii mei de buzunar, i-a răspuns bătrânul. Întotdeauna port la mine 10.000 de lire sterline, pentru cazuri de urgență.

– 10.000 de lire sterline? a întrebat, găfâind, tânărul.

Dintr-o dată, totul i-a devenit clar: politețea exagerată a majordomului, suma imensă de bani de buzunar...

– Tu ești Milionarul Peste Noapte, nu-i așa?

– Mda, i-a răspuns acesta. Mă bucur că ai venit să mă vezi. Spune-mi, cine te-a trimis?

– Unchiul meu, domnul MacLuckie¹.

Aha. Îmi amintesc de el. A venit să mă vadă cu mulți ani în urmă. Avea o gândire foarte originală, la fel ca toți

¹ N.Tr. *Joc de cuvinte: de la Lucky = Norocos.*